

gørelse, med vores europapolitik, som er udtryk for en langsigtet europapolitik, som vi har sagt det hele tiden: Det er grundlaget for de kommende forhandlinger. Vi vil forberede et memorandum som oplæg til regeringskonferencen i tæt samarbejde med alle Folketingets partier; de vil i hvert fald blive inviteret, og så må vi se, hvor bredt enigheden kan bære; det må der ikke være tvivl om.

Nogle har sagt: Jamen ud over åbenhed, nærhed, demokrati, miljø og beskæftigelse hvad er det så, der er de centrale temaer? Det er udvidelsen fra de 16 og forhåbentlig til de nye østeuropæiske lande inklusive Baltikum. Og her synes jeg, vi skal sige til hinanden, at i stedet for at diskutere om og hvornår skulle vi diskutere det, der er det centrale, nemlig hvor hurtigt markerne kan åbnes for de nye lande, hvor hurtigt vi kan håndtere overgangsordninger for de nye lande, og hvor hurtigt de økonomiske gevinster kommer for de nye lande. Det er det, der er det afgørende, hvis de nye landes demokratier skal have den velfærdsgevinst, som de nu engang forventningsmæssigt har krav på i forhold til Europa.

Det er lige så klart, at vi får en meget vigtig debat om magtforholdet mellem store og små lande. Her har Danmark en helt selvstændig opgave i sammen med de nordiske lande og de andre små lande at sikre vores balance og vores interesse i forhold til institutionerne i øvrigt, ligesom det er klart, at vi får en sikkerhedspolitisk debat i forbindelse med 1996-regeringskonferencen. Jeg håber meget, at denne debat også bliver tilstrækkelig nuanceret og ikke reduceret til en debat om ja eller nej til medlemskab af Vestunionen, men koncentreret om, hvilken type opgaver det egentlig er, det europæiske samarbejde skal løfte.

Måtte jeg med de ord konstatere, at den åbningsdebat, vi har haft, er starten på et travlt arbejdsår med utrolig mange vigtige arbejdsopgaver. Skal der nu arbejdes til højre eller til venstre for regeringens vedkommende? Vi vil følge den samarbejdslinje, vi har lagt op til. Vi vil lægge op til en konstruktiv forhandling både til højre og venstre side.

Jeg tager egentlig den debat, vi har haft i dag, som udtryk for det samme. Vi får faktisk ikke engang brug for den lille historie, som hr. Hans-Pavia Rosing fra Grønland fortalte: Gnavne folk skal have smurt spæk under stolesædet, så retter humøret sig. Vi har ikke fået brug for spæk i dag, og det synes jeg egentlig er vældig positivt.

Regeringen har 10 udspil, som den håber at få et klart, konstruktivt samarbejde om:

1. Finanslov 1995.
2. Beskæftigelse, arbejdsmarkedsreform, orlov og uddannelse.
3. Kvalifikationer, forskning, universiteter.
4. En aktiv erhvervspolitik.
5. De grønne reformer.
6. Ældreomsorg, hospitalsvæsen og for en dels vedkommende nytænkning, når det gælder nye faste job her.
7. Nedslidte bykvarterer og en ny indsats mod den forarmelse og den tendens til forarmelse, vi møder så mange steder, især i nogle af bykvartererne her i København, men også i andre store byer.
8. En stor kommunal udlignings- og tilskudsreform, som bestemt også stiller store krav om samarbejde til os alle, og en reform på strukturområdet i hovedstaden.
9. Et nyt forsvarsforlig.
10. Et fælles samarbejde op til regeringskonferencen i 1996.

Kom ikke og sig, at der ikke bliver arbejde til os alle herinde. Kom ikke og sig, at der ikke bliver stillet krav til os alle. Og kom ikke og sig, at der ikke bliver indbudt til konkrete forhandlinger. Det er faktisk meningen med det hele.

Må jeg for min part slutte med at sige, at jeg er glad for, at vi ikke fik en dagsorden i dag fra nogle af partierne. Jeg tror faktisk, det er første gang i mange år, det er sket. Normalt plejer der at komme en dagsorden i slutningen af debatten, og jeg inviterer slet ikke til nogen, bestemt ikke, men jeg tager også det som udtryk for den fredelige, konstruktive holdning, man her har lagt op til.

Så vil jeg gerne slutte med at gøre hr. Peter Duetofts ord til mine – også andre kommenterede dem – det var det med holdningerne og det med nazismen, og det var det med racismen og dens bekæmpelse.

Der er i hvert fald én ting, der er helt givet: Den, der dukker nakken, den, der bøjer af, vinder ingenting, og jeg kan ikke lade være med at tænke på – i lettere omskrivning – Bertolt Brechts digt fra Anden Verdenskrig, da han sagde:

»Og en dag kom de og hentede dem, der skrev bøger, men jeg skrev jo ikke bøger, så jeg protesterede ikke.